

dig, hvis de skulle kunne gøre sig nogenlunde gældende, vil en Løn af den Størrelse ofte være alt for beskeden. Og endelig sagde man: Selv om man nu har Penge nok, og selv om man kan finde egnede Folk, er det et stort Spørgsmaal, om hele denne Institution vil gøre den Nytte, som man venter sig af den. Der kan endog være Fare for, at den vil kunne gøre Skade. Saaledes som den danske Karakter er beskaffen — og det synes jo, som om Udviklingen i vor Tid snarere gaar i Retning af at gøre dette Karaktertræk mere fremtrædende end det modsatte — udmærke vi os ikke i høj Grad ved privat Initiativ, ved personlig at kunne staa paa egne Ben og klare os selv. Ved enhver Lejlighed tyr man hos os til Statsmagten og raaber paa den for at faa Vejledning og Anvisning paa, hvorledes man skal bære sig ad. Nu yderligere at føje et nyt Led ind i Statens Ammesystem har sine Betæneligheder. Jeg vil ganske vist erkende, at naar man hører og læser om de ofte ganske overspændte Forestillinger, der komme til Orde om den Nytte, som Forretningslivet og Handelen skal kunne have af, at der udsendes en Konsul hist eller her, synes det, som om denne Frygt ikke har været helt ugrundet. Men hvorom alting er, disse Indvendinger ere ikke blevne afgørende, og ved Konsulatloven af 1893 besluttede man altsaa at indføre lønnede Konsuler og at optage denne Institution som et Led i vort Konsulatvæsen. Samtidig dermed var det os imidlertid fuldstændig klart, at der ikke kunde være Tale om, at man paa maa og faa skulde gaa hen og oprette en Række af Embeder uden at være sikker paa, at man ogsaa havde de fornødne Kræfter, som vare i Stand til at udfylde dem. Derfor staa der i Konsulatloven af 1893 saaledes: „For saa vidt dertil egnede Kræfter samt tilstrækkelige Midler haves til Raadighed, søges efterhaanden en Ordning gennemført, hvorefter der paa de vigtigste, ogsaa oversøiske, Handelspladser ansættes udsendte Konsuler eller Vicekonsuler.“ I Spidsen staa disse Ord: For saa vidt man har dertil egnede Kræfter. Dette er Forudsætningen: Først Manden, saa Embedet. Mindst af alt var det Tanken at gaa hen og oprette en hel Række ny Embeder og besætte dem tant bien que mal med de Folk, som tilfældigvis melde sig, og som muligvis ere egnede, muligvis slet ikke. Nu skal jeg i øvrigt erkende, at denne Grundtanke er tildels ikke blevet overholdt af Folketinget, og det vil i dette

Tilfælde sige: Finansudvalget, idet det er Finansudvalget, paa hvilket Ansvaret falder. I Virkeligheden have vi ladet Udenrigsministeren raade ganske paa egen Haand, og naar vi have oprettet den Slags Embeder, overladt til ham at finde de Folk, som kunde anses for at være egnede. Jeg maa dog sige, at dette er sket ikke ene og alene af Magelighed. Ganske vist er det naturligvis det bekvemteste og behageligste for Finansudvalget at kunne lade være at blande sig i den Slags personlige Spørgsmaal, det er langt det behageligste at være fri for ethvert Ansvar, at kunne indskrænke sig til at udøve Kritik over de Beslutninger, som tages af Regeringen. Men i Virkeligheden var dette til lige det ene praktiske, da det gjaldt at faa gjort en Begyndelse, og da ingen vidste paa Forhaand, hvilke Kræfter der kunde paaregnes. Systematisk afholdt Finansudvalget sig fra enhver Indblanding, og har hidtil end ikke udøvet nogen som helst Kritik. Der er i Pressen af og til fremkommet Kritik af de Udnævnelser, som ere skete, tildels endogsaa en ret skarp Kritik. Her i Tinget, ligesom i Finansudvalget, have vi aldrig sagt noget, og jeg for mit Vedkommende skal overmaade gerne gaa ud fra, at Regeringen i det store og hele har valgt saa godt den kunde, de mest egnede Kræfter, som i hvert enkelt Tilfælde have frembudt sig, og i alt Fald finder jeg ingen Anledning til at komme ind paa, hvorvidt Valget i dette eller hint Tilfælde har været mere eller mindre heldigt. Nu staa vi imidlertid over for et nyt Skridt. Af lønnede Konsulatposter har der hidtil været tre, en i Østasien og to i vore skandinaviske Nabolande. Disse to ere de eneste lønnede Konsulatposter, vi hidtil have haft i Europa. Det siger sig selv, at disse Poster ere de letteste at faa besatte og de letteste at udfylde. Vore skandinaviske Broderlande staa os saa nær, at der her hjemme dog ere adskillige, som med nogenlunde Lethed kunne sætte sig ind i Forholdene og fylde en Plads der. Nu derimod er der Tale om at oprette Konsulater paa to store fremmede Pladser, hvor Forholdene ere langt vanskeligere, og hvor der let vil kunne kræves langt betydeligere Evner for at udfylde Stillingerne. Det ligger da nær at spørge: Har man de Kræfter, som man der vilde anvende, til Raadighed? Har man rimelig Udsigt til at finde dem? I en Henseende kan det ikke nægtes, at de hidtil skete Udnævnelser af lønnede Konsuler have bragt en Skuffelse eller i alt Fald ikke